

ARADIĞIN CENNET UZAKTA DEĞİL

Kerim İNAN

Hemen kalkmalıyım şu mezarı andıran yataktan. Ah, mezar ve yatak ne kadar benziyorlar değil mi? İkisi de yatmak için var. Arasında ki tek fark biri pamuktan, biri topraktan. Nereden çıktı şimdi bu saçma teşbih. Ne yeri ne de zamanı. Zihnim bir çöp tenekesi kadar karışık, ruhum ise bu çöpü eşleyen kimsesiz bir köpek gibi. Bu düşünceler eşliğinde dünya tabutunda ne kadar kaldım bilmiyorum. Saat kaçtı acaba? Ahh! Keşke olsaydı saatim. Olsaydı da baksaydım ömür dediğimiz sermayeden kaç kuruş yediğime. Bir yandan mutluyum, zaman denilen mefhuma esir olmadığım için. Her neyse saat var ya da yok, zaman geçiyor ve ben hâlâ avını acımasızca boğan bir pitona benzeyen yataktan çıkamadım. Çıksam ne yapacağımı da bilmiyorum. Bildiğim tek şey kalkmalıyım, sadece kalkmak o kadar.

Sonunda kalktım. Pencerem açık kalmış, içerisi buz fakat benim içimde cehennemler kuduruyor. Hemen kapattım penceremi. Bir anda karşıda duran ayna dikkatimi çekmişti. Uzun uzun baktım; sakallarım uzamış. Ne zaman tıraş oldum acaba en son? Nedense aynadaki simadan bir anda tiksindim. O an parçalamak istedim yarısı kırık olan aynamı. Acele bir işim varmış gibi giyindim. Kaç yıl önce aldığımı hatırlamadığım ceketimi giydim. Yamadan köstebek yuvasına dönmüş olan pantolonumu da altıma geçirdim. Kapıya doğru yöneldim, nereye gidecektim ya da kime? Ne önemi vardı bunun, asıl yapılacak olan eylem gitmek değil miydi? Kim bilir belki de kaybolmuş ruhuma gidecektim. Evet, yanlış duymadınız ruhumu kaybetmiş gibi hissediyorum. Peki, nerede bulacaktım kendimi?

Hülyalar içinde gezerken denize doğru geldiğimi fark ettim. Bu kadar yakın mıydı benim evim denize? Martıların çığılığı daldığım hülyadan bir

anda söktü aldı beni. Denizin yosun kokusu ciğerlerimin ta içine kadar işliyor, sanki vücuduma bilinmeyen bir dilde bir şeyler söylüyordu. Acaba ne söylüyordu keşke bilseydim doğa ananın lisanını. Her yer çok kalabalık, bu kadar insan var mıydı bu dünyada? Aranana bir suçlu gibi oradan kaçma isteği oluştu. Deniz şimdi arkamdaydı; koşar adımla yokuşa doğru tırmandım, nefesim daralıyor, ciğerlerim ağzımdan çıkacak sanırım. Acaba ciğerlerim ne düşünüyor bu konuda. Köle pazarından alınmış bir köle gibi hissediyor olmalı. Kendi iradesi dışında zorla... Bu durumda beyin de efendi olmalı, elinde kamçı olan bir beyefendi.

Kafamı kaldırıncaya saat kulesinin yanına geldiğimi fark ettim. Kendi irademle mi gelmişim buraya; anlaşılan efendi hazretleri sadece ciğerlere değil, kaybolduğunu düşündüğüm ruhuma da hükmediyor. Bu saçma düşüncelerden sıyrılıp kafamı kaldırdım. Saat 16.37 geçiyordu. Zaman ne çabuk geçiyor. Acaba kaçta kalktım bugün. Karnım da acıkmış olmalı, değişik bir ses tonuyla haykırıyor. Bir şeyler yemem lazım...

Nasıl olduğunu bilmiyorum eve geldim. Evime hiç dışarıdan bu gözle bakmamıştım. Savaş meydanında bütün askerlerini kaybeden, buna rağmen mevzisini terk etmeyerek düşmana esir düşen bir kumandan havası vardı. Bu köşkün tarihini bilen yok. Babamın anlattığına göre, ona dedesinden kalmış. Dedesine de dedesinden kalmış. Şimdi, bu koca köşkte bir ben yaşıyorum, bir de fareler. Babam öldü sanırım ya da ölmedi bilmiyorum. Sabah kendimi zor dışarı attığım bu binaya girmek için sabırsızlanıyordum.

İçerisi ne kadar kötü kokuyor, acaba kaybettiğimi düşündüğüm ruhum bu koca köşkün bir yerlerinde öldü de onun leşi mi kokuyor? Kim bilir belki de... Tavan arasından tıkırtılar geliyor. Fareler iş başında anlaşılan. Ne var sanki bu kadar çalışacak. Sabah akşam tıkır, tıkır, tıkır... Delirmemek elde değil. Elde olan ne var ki şu hayatta acaba? Yaşamak mı, ölmek mi?... Karanlıktan hiçbir yeri göremiyorum. Gece oldu sanırım. Dünya tabutuna benzeyen yatağımla baş başayım. Ölüm ve uyku ne kadar benziyorlar birbirlerine. Bizi irademiz dışında ele geçiriyorlar. Yatağın solunda duran masadaki kâğıtlara gözüm ilişti. Acaba neler yazıyordu. Başkası yazmış gibi merak ederek masama yöneldim. Sandalyem uzun zamandır görmediğim bir dost gibi bana baktı. Kalemim, "Ooo! Nerede kaldın sen? Hoş geldin." der gibi elini uzattı. Nedendir bilmiyorum, ben bu dostun elini havada bıraktım. Kâğıtlara bakıyorum. Yazılar bile tanıdık değil. Acaba başkası mı yazdı? Olabilir mi bu? "Bozkır Kurdu" gibiyim... Altında benim imzam var. Üzerimdeki kıyafetimsi şeylerden kurtulmalıyım düşüncesiyle soyunmaya başladım.

Ceketimi, pantolonumu özenle astım ve yatağa uzandım sırt üstü. Tıkır, tıkır, tıkır... Anlaşılan fareler vardiyalı çalışıyorlar.

Gözümü açtığımda güneş ışığının, bir bekçinin parkta yatan kimsesizi uyandırdığı gibi beni uyandırdığımı fark ettim. Karnımda gene o acemi orkestra konser veriyor. Knut Hamsun'un *Açlık* romanı geldi aklıma. "Bir mercimek çorbası için neler vermezdim." Dolapta var mıydı acaba bir şeyler? Almış mıydım acaba? Bunu böyle düşünerek öğrenemeyeceğime karar verdim ve harekete geçtim. Dolabın kapağını açtım. Gözüme bir ekmek parçası çarptı. Çölde kalmış kişinin su kaynağı bulması gibi ekmeği aldım, fareler neredeyse yarısını yemişti. Belki de ben yemişimdir fakat benim o kadar küçük dişim olmadığını anlamam uzun sürmedi. Hayvanları seviyorum çünkü onlar insanlar gibi değil. Paylaşmayı biliyorlar. Ev sahibine de bırakmışlar bir parça. Yemeli miydim dostlarımla ikramından? Efendi hazretleri ne düşünüyordu bu konuda Vücudumun içinde amansız bir münakaşa vardı. Efendi hazretleri ne karar verecek acaba? Karar verildi sanırım çünkü ekmeği mi-deme indirmiştim bile.

Midem, kendisine para verilen bir sokak dilencisi gibi sevindi. Acemi orkestra sanırım biraz olsun enstrümanlarının akordunu düzeltti. Mutfaktan çıktım. Acaba bir planım var mı? Ne yapacaktım ben bugün? Hiçbir şey bilmiyorum. Ben hep hayatımı bir gazele benzetirim. Nasıl ki gazel rüzgâra karşı koyamıyorsa ben de hayatımdaki olayların seyrini değiştiremiyorum. Benim rüzgârım genelde fırtına olarak eser.

Kapı çalıyor, birini mi bekliyorum ya da birini mi çağırdım. Beynimi zorluyorum. Kim, kim, kim! Sanırım bunu böyle düşünerek bulamayacağım. Gidip açmalıyım dünya ile bağlantımı. Evet, yanlış duymadınız. Kapı, benim için, dünya ile bağlantım diyebilirim. Sanırım düşünme faslını uzatmış olmalıyım ki kapımı çalan kişi tüm gücüyle vurmaya başladı. Alacaklı mıydı acaba. Olamazdı bu çünkü ben kimseden bir şey almam. Kapıyı açtım.

Karşımda bir kız var, genç diyebileceğim bir kız. Boş gözlerle ona bakıyorum. Savaşan iki asker gibi birbirimize bakıyoruz. İlk hamlenin ondan gelmesini bekliyorum. Beklediğim hamle geldi.

"Ben Nesrin." dedi ve bana eliyle bir şeyler uzattı. Küçük bir not defterine benziyor ve bir kalem... Benim değil bunlar diyebildim sadece ve kapıyı yüzüne kapatmak istedim. Eliyle kapıyı tutmuştu, "Evet, sizin." demişti. "Bir hafta önce saat kulesinin orada düşürdünüz. Arkanızdan bağırdım ama yetiemedim." Aldım defteri ve incelemeye başladım. Hiç tanıdık gelmedi bana

o an için bu eskimiş defter. Kapağını açınca bir şeyler yazıyordu. Acaba hangi harfle yazılmıştı diye düşünmeye başladım. Birazcık kendimi zorlayınca ismimi okudum.

— Müsaitseniz birazcık konuşabilir miyiz?

— Konuşacak bir şey yok, dedim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Odama çıktım ve elimdeki defteri masaya bıraktım. Neden sonra gittim, tekrar aldım ve sanki ilk kez görüyormuşum gibi incelemeye başladım. Küçük küçük notlar almışım. Ne yazıyordu acaba?

Bir anda kapıya doğru yöneldim ve dışarı çıktım. Baktığımda Nesrin kapının önünde oturuyordu. Göz göze geldik. Sanırım benden bir şeyler duymak istiyordu. Hiçbir şey demeden yanından geçip gitmek istedim. Bir anda kolumdan birisi tuttu. Sanki avını boğan bir piton yılanıydı. Başımı arkaya çevirince bu pitonun Nesrin olduğunu gördüm. “Sana yardım etmek istiyorum.” dedi. Yardıma mı ihtiyacım vardı acaba?

“Gel.” dedi ve önden yürümeye başladı. Az önce bana hücum eden asker sanırım savaşı kazanmıştı çünkü bir esir gibi onu takip etmeye başladım. Beni ele geçirmiş, dahası efendi hazretlerini de boyunduruğuna almıştı. Ne kadar yürüdük bilmiyorum. Küçük bir pastane gibi bir yere oturduk. Oturduğumuz masa cam kenarındaydı. Nedendir bilmem dışarıya baktım. Güneş ne kadar parlaktı. Ne zaman görmüştüm acaba bu kadar parlak bir güneşi? Kemiklerim ısınmıştı. Mevsimlerden yaz olmalıydı yoksa bu kadar sıcak olmazdı. Daldığım hülyadan Nesrin’in sesiyle çıkmak zorunda kaldım.

— Tanışalım istersen, dedi.

Ben de emre itaat edercesine başımı salladım.

— Ben Nesrin, dedi

— Ben, ben de... Bir türlü çıkmadı ismim ağzımdan. Nesrin zorlandığı-mı anlamış olmalı ki araya girerek üzerimde bulunan ağır yükü aldı.

— Selim, Selim herhâlde, dedi.

O kadar boş bakmış olmalıyım ki Nesrin durakladı ve “Sanırım Selim değil.” dedi.

Ben de “Yok, Selim.” diyebildim.

— Geçen hafta saat kulesinin orada, bankanın yanında otururken dikkatimi çektin. Kafanı hiç kaldırmadan yürüyordun. Dahası o kadar hızlıydın ki sanki bir maraton koşucusuydun. Bir ara cebinden bir şey düştüğünü fark

ettim. Hemen gittim ve düşeni aldım. Düşen, sana getirdiğim defterdi. Arkandan çok bağırdım ama duymadın beni. Defteri alınca sanki kaybettiğim hazineyi bulmuş gibi bir his oldu içimde. Sonra eve döndüm, doğrudan odama geçtim ve heyecanla defteri açtım. İçinde bir kalem vardı. Defterin başında şöyle yazıyordu: “Selim... Sadece Selim.” Senden izinsiz olarak defterini karıştırdığım için kusura bakma. İnan yenik düştüm merakıma.

Nesrin, bu ve bunun gibi cümlelerle konuşuyordu. Dolu olan zihnim iyice dolmuştu, dahası konuştuğularından bir şey anlamıyordum. Ortada bir defter vardı ve ben tanımadığım bir insanla bir masada oturuyordum. Ayaklarım orada durmak istemiyordu. Kalkmakla kalkmamak arasında kaldım. Efendi hazretleri müsaade etmiyordu buna. Ne vardı şu tanımadığım kıza yenilecek. Sonunda kalktım masadan. Nesrin şaşırmış olmalı ki bana bakıyordu boş gözle.

Nesrin:

— Nereye gidiyorsun? dedi.

— Bilmiyorum, diyebildim. Acımasız piton tekrar sıktı kollarımı.

— Dur lütfen, dedi.

Koşar adım kaçtım oradan. Arkadan bir ses geliyordu. “Dur, dur... Yarın seni burada bekliyorum aynı saatte.” Saat sözünü duyunca dondum bir an olduğum yerde. Kafamı kaldırdığımda duvarda asılı bir tablo vardı. Bu tabloda, bir at ve atın üzerinde bir kartal vardı. Atın dördüncü kaburga kemiğinin dört santim kadar altında şöyle yazıyordu: “Aradığın cennet uzakta değil!” Bir anda irkildim. Lanet olası piton gene hücumu geçmişti. Ne dediğini anlamıyordum. Acaba hangi lisandan konuşuyor, diye iç geçirdim. Karışanın arasında tablonun üstündeki saate baktım:

Saat 13.46

“ARADIĞIN CENNET UZAKTA DEĞİL!”

Bu söz beynimin ta derinliklerinden yankılanıyordu. Aradığım cennet, aradığım cennet... Ben ne arıyordum ve cennet ne idi?

Dinî terminolojideki cenneti biliyordum ve o cennete gitmek için bedeni dünya denen yerde bırakmak gerekiyordu. Ben çok kez bedenimi kimse-siz bir köpek gibi bırakmayı düşündüm fakat bu cennete gitmek için değildi. O hâlde ne idi benim aradığım cennet. Evime gelmişim. O kadar yolu ne ara yürüdüm bilmiyorum. Keşke dikkatli olsaydım da düşürmeseydim defterimi. Dikkatsizliğim her zaman olduğu gibi başıma iş açtı.

Kaybolan bir şey, neden bulur ki sahibini.

Nesrin... Nereden çıktı şimdi bu yabancı? Ağzımda bir tat var, sanki çilek tadı gibi. Acaba çilek mi çekmişti canım.

Masama oturdum. Bizim işçiler gene çalışıyor fakat ben duyamıyorum tıkırtıları. Zihnimde hâlâ o acayip söz var: "Aradığın cennet uzakta değil!" Bir şeyler yazdım kâğıdıma. Ne yazdığımı bilmiyorum. Elim istemsizce harfleri bir araya getirdi. Düşünmekten beynimin sızladığını hissettim. Ben çok içince sızlardı bu kadar beynim. İçmemiştim de...

Üzerimi çıkardım, yatağımdayım şimdi. Yatağım hakkında bile bir teşbih yapamıyorum. Yatak ki benim kaçış alanım. Gözlerim kapanmak üzere. Göz kapaklarım ağır bir yük gibi. Zorlanıyorum.

"Selim, cennet sana çok yakın."

Nereden geliyordu bu ses? Kim vardı acaba evde? İrkildim. "Kimsin, kimsen cevap ver." dedim.

"Selim, cennet sana çok yakın. Selim, cennet sana çok yakın."

"Kimsin dedim sana, yüzünü göster." Kalbimin derinliklerinde bir acı hissettim. Uzun zaman olmuştu bu acıyı hissetmeyeli. Hemen yerimden kalktım ve kilitli olan dolabıma yöneldim. Ceplerime baktım, anahtar yoktu. Masanın üzerine baktım, sonra da ceketime... Yoktu. Neden kilitledim ben burayı diye düşünürken tekrar aynı ses geldi:

"Selim, aradığın cennet uzakta değil."

Ben sanki bu sesi tanımıştım. Bu ses, evet bu ses Nesrin'in sesiydi.

"Nesrin, çık ortaya." diye bağırdım. Ses kesilmişti. Kilitli olan dolabımı da açmıştım nasıl olduysa. Dolabı açtım. İçerisinde kitaplar var. Kim okudu acaba bu kadar kitabı. Kitapların altında bir beze gözüm ilişti. Aç bir hayvanın mezar eşelediği gibi kaldırdım kitapları ve bezi aldım. Bezin rengi beyaz. İçini açınca bir soğukluk hissettim. Bu bir tabancaydı. Tabancayı elime aldım. Demir soğuk ve bir koku var. Elim titriyor. Yerine bıraktım tabancayı fakat elimde kan var. Hemen musluğa koştum sabunla yıkamaya başladım. Kan çıkmıyordu, çıkmadığı gibi musluktan da kan akmaya başlamıştı.

Bir anda nefesim kesildi terlemişim. Ne zaman uyudum. Başucumda duran bardaktan bir yudum su aldım, su boğazımdan aşağıya azgın bir nehir gibi indi. Alev alev yanan vücudum biraz olsun serinlemişti.

İlk yaptığım şey ellerime bakmak oldu, ellerimden tiksiniyordum. Hemen musluğa gittim ellerimi yıkadım. Kuruladım. Sonra tekrar yıkadım. Tekrar kuruladım. Ellerimde bulunan deriyi kazıyıp sökmek istedim. Sessizliği severim lakin bu sefer ürperttim. Sabah olmuş olmalı. Güneş pencereden içeriye sinsi bir düşman gibi süzülüyor. Evde daralıyorum. Dışarı çıkmak istiyorum. Gene başladım, nereye ve kime gideceğim sorularına...

Evden nasıl çıktım bilmiyorum. Sadece hatırladığım ayakkabımın bağını bağlamam. Karşımdan bir adam geliyor. Adamın boyu iki metre civarı, o kadar sıska ki kemikleri sayılacak. Yanımdan geçerken yüzüme iğrenç bir bakış attı. Ne tesadüftür ki ben de en az onun şiddetinde karşılık verdim. Neden nefretle baktık acaba birbirimize? Ben onu tanıyıordum, o da beni tanıyıordu oysa ya da tanıyor muydu, bilmiyorum. Bir anda kendimi pas-tanenin önünde buldum. Gözüm duvarda tablo aradı fakat bulamadım. Kaldırılmışlar mıydı acaba?

İçeri giriyorum. İçeride çileğimsi bir koku var. Doğrudan orada çalışan bir garsona gidiyorum.

— Tablo nerede? Neden kaldırdınız?

Adam şaşkın ve umursamaz bir bakışla yüzüme bakıyor. Bu bakış, beni o kadar öfkeliyordu ki anlatamam. Bir an masadaki çatalı gırtlığına sokmak istedim. Tekrar sordum:

— Tablo nerede?

Bu sefer garson şaşkınlığını atmış olmalı ki cevap verdi:

— Anlayamadım efendim, ne tablosu?

— Saatin altında bir tablo asılıydı, üzerinde yazı vardı.

Garson:

— Efendim ne dediğinizi anlamıyorum. Burada o bahsettiğiniz tablo yok ve hiç olmadı.

Tanıdık bir ses geldi kulaklarıma birden fakat sesi nereden tanıyıordum? Sesin olduğu noktaya istemsizce yürüdüm. Karşımda Nesrin vardı. Nesrin bana oturmam için sandalye gösterdi. Emre itaat ediyorum.

Nesrin, “Geleceğini biliyordum Selim.” dedi.

Nesrin garsona bir şeyler söyledi. Ne söylediğini anlamadım. Garson da hemen elleri dolu bir şekilde masaya geldi. Nesrin, kendine çilekli bir pasta yanına da limonata söylemişti. Garson bana, “Siz ne alırdınız?” dedi.

— Ben de kaybolan cennetimi, dedim. Garson anlamamış olmalı ki soruyu tekrarladı.

— Kaybolan cennetimi, dedim.

Nesrin, garsona anlamadığım bir şeyler söyledi. Garson tekrar masaya geldi, elinde bir simit ve bir çay vardı. Masaya bıraktı ve sessizce geri çekildi.

Simidi ne zaman elime aldım, ne zaman mideme indirdim hatırlamıyorum. Nesrin'in bana baktığını hissettim. Nesrin sanki belgesel çeken bir yönetmen, ben de avını acımasızca parçalayan bir aslan gibiydim.

Nesrin konuşmaya başladı, "Selim, sana yardım etmek istiyorum." dedi. Ben ne dediğini anlamıyordum. Acaba bir rüya mı görüyorum. Tanımadığım bir kız bana yardım edecekti. Yardıma ihtiyacım mı vardı benim?

"Gel benimle." dedi. Çıkarken duvara bir umutla göz attım fakat aradığımı bulamadım. Nesrin ile birlikte dar bir sokağa girdik. Yokuş çok dik olmalı ayaklarım ağrıyor. Kaslarım bana isyan ediyor olmalı. Ne kadar yürüdüğüm bilmiyorum.

Nesrin, "Bana kendinden bahsedecek misin?" dedi.

— Adım Selim, sadece Selim, diyebildim.

— Pekâlâ Selim. Ben Nesrin. Nesrin Ağyar. Geleceğini biliyordum. Geldiğin için teşekkür ederim bu arada. Bugün seni bir yere götürmek istiyorum, benimle gelir misin?

Başımı istemsizce salladım. Sanırım bu onay vermek oluyordu. Burumda gene çilek kokusu var. Gözlerim avını arayan bir kartal gibi çevreyi süzüyor. Acaba hayal mi görmüştüm. Nereye kaybolmuştu tablo ve neredeydi benim kayıp cennetim? Pastaneden çıktık. Nesrin önde, ben arkada yürüyorduk. Zaten böyle olmaz mı? Esir hep arkada... Nesrin mi hızlı yürüyordu, ben mi çok yavaş yürüyordum? Bütün gücümle yetişmeye çalışıyordum arkasından. Nesrin'in arkasından giderken çevreme göz atma isteği oluştu. Başımı kaldırıncaya kadar bir sokakta olduğumuzu fark ettim. Sokak o kadar dardı ki iki kişi yan yana yürüyemezdi. Sokakta bir koku var. Ne kokusu olduğunu bilmiyorum ama midem kafesten kaçmaya çalışan bir hayvan gibi zorlanıyor. Elli metre kadar ilerimde bir bina görüyorum. Binanın üçüncü katında bir saksı var. Saksının içinde menekşe olmalı çünkü yaklaştıkça menekşe kokusunu hissedebiliyorum. Binanın önünde bir kadın, yanında bir çocuk... Nesrin'in bana seslendiğini işittim.

— Hadi Selim!

Dar sokaktan çıktık, bir meydan var karşımızda. Ruhunu özgürlüğüne kavuşmuş gibi hissettim. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bildiğim tek şey efendiye sadık olmak.

Ne kadar yürüdük acaba. Etrafımda hiçbir sima tanıdık değil. Sanki başka bir âleme gelmiş gibiyim. Nesrin:

— Az kaldı Selim, hadi biraz gayret et.

Yorulmuş olmalıyım. Geniş meydanı geçtik. Küçük bir çocuk simit satıyor. Sıra sıra dükkânlar var. Çaycısı, lokantası...

“Geldik.” dedi Nesrin. Geldiğimiz yer üç katlı bir bina. Binanın rengi sarı, boyası dökük, sıvaları çatlak, kapısının kilidi kırık. İçeriye doğru yöneldik. Kalbimde bir duygu hissettim. Acaba neydi bu? Korku mu, merak mı? Binanın en alt katına yöneldik. İçerde ağır bir nem kokusu var. Nesrin çantasında bir şeyler aramaya başladı. Merak etmiyordum. Gözlerim karanlıktan görmez olmuştu. Bir refleksle “Nesrin!” dedim. Nesrin şaşırılmış bir ses tonuyla “Efendim.” dedi, cevap vermedim fakat Nesrin’e sokuldum. Ağır nem kokusunun içerisinde burnuma menekşe kokusu geldi. Nereden geliyordu bu güzel koku acaba? Sanırım korkuyor olmalıyım. Sahibime iyice sokulmuşum. Sonunda Nesrin aradığını buldu. Kapıyı açtı. Her zaman olduğu gibi efendi önden gidiyordu. Işığı yaktı. Gözlerim o kadar çok kamaştı ki o an, siyahı ve geceyi ne kadar sevdiğimin farkına vardım.

Evin içerisine girince menekşe kokusunu iyice içime çektim. Yerde özenle işlenmiş bir halı karşıladı bizi. Halının üzerinde bir işleme var fakat göremiyorum. Efendinin arkasından yürüyorum. Bir odaya girdik. İçeride bir piyano var ve bir masa. Masada kitaplar... Duvarda bir tablo. Kalbim notadan anlamayan bir davulcunun çaldığı davul gibi, ritimsiz ve ahenksiz bir şekilde çarpmaya başladı. Yaklaşınca tablounun, aradığım tablo olmadığını fark ettim. Tabloda bir erkek ve bir kadın var. Kadının üzerinde ince bir tül, erkeğin üzerinde mont gibi bir şey...

Bir ses beni kendime getirdi. Bu ses piyano sesiydi. Tanıdık bir melodi fakat çıkaramıyorum. Ayaklarım beni piyanonun yanına götürüyor. Piyano-yu çalan Nesrin’di. Zihnimi zorlamaya başladım. Çalınan melodi ruhumu okşuyordu. Sanırım mutlu oluyorum. Gözlerim Nesrin’e ilişti. Nesrin; saçları altın sarısı, gözleri sanırım yeşil ya da mavi şuan ayıramıyorum. Yanaklarındaki mezar değilse bir gamze olmalı. Bir kadına en son bu gözler ne zaman baktım acaba?

Nesrin beni görmüyor ve ince parmaklarıyla piyanonun üzerinde âdeta dans ediyordu. İçerimde taa içerimde bir duygunun isyan ettiğini o an anladım. Efendiye kazan kaldıran duygu hangisi acaba? Öfke, hırs, ihtiras, aşk...

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Şarkı bitmiş Nesrin yanıma iyice sokulmuştu. Menekşe kokusu ciğerlerime bayram havası yaşıyor âdeta. Kendime gelmem uzun sürmedi. Nesrin “Beğendin mi?” diye sordu. Ben de başımla beğendiğimi gösterdim.

Mozart, İdemeneo, 1781, yazarı Giambattista Veresco, eserin dili İtalyanca, türü opera. Nesrin şaşırmış, dahası ben ondan daha çok şaşırmışım.

— Müziği seviyorsun anlaşılın?

— Bilmem, belki seviyorum ya da sevmiyorum, hiç düşünmedim.

— Gel Selim, sana göstermek istediğim bir şey var.

Nesrin’in arkasından yürüyorum. Ruhum gibi dar bir holden geçiyoruz, yirmi dört adım sonra sağa döndük. Beyaz ya da beyaza benzeyen bir kapıdan daha girdik. Önümü görmüyorum. Nihayet aydınlık görüldü. Gözlerim kamaşıyor. Bu karanlık yere parlak ışık nasıl girdi acaba? Odada plaklar var; kitaplar, bir tabure ve eski gazeteler. İstemsiz bir şekilde gazetelerin olduğu tarafa geçiyorum. Tozlu sayfaları karıştırma hissiyatı oluşuyor.

Büyük yazıyla “HARP BAŞLADI” yazıyor. Harp başladı. Nerede başladı acaba? Yazılar silinmiş, sayfanın yarısı yırtık. Gazetelerin biraz ilerisinde Nesrin bir şeylere bakıyor. O tarafa gidiyorum. Bir kitap var elinde. Ben gelince, “Selim, bak.” diyor. Sayfa yetmiş dokuz, üçüncü paragraf, 5. satır. “Aradığın cennet uzakta değil!” beynimden vurulmuşa dönüyorum. Konuşmak istiyorum, kelimeler boğazıma hapsolüyor. Bir hamle yapıyorum kitabı almak için fakat usta silahşor kıvrak bir hareketle kitabı benden saklıyor ve diğer kitapların arasına atıyor. O an Nesrin’in o ince ve beyaz boynunu ellerimin arasına alıp bütün gücümle sıkmak istiyorum. Bir güç buna mâni oluyor. Çöpü karıştıran dilenci gibi kitapları karıştırmaya başlıyorum hangi kitabı arıyorum. Acaba hangisi?

...